

Jičínská vinice

Měsíčník křesťanského společenství Jičín

3/2020

Poznání činí člověka domýšlivým, ale láska buduje.

1 Kor 8,1

VE VINICI NAJDETE:

Úvodník – Zavři oči a ... Slon zmizí; Jednou ráno, jednou večer; Narcisový princip; Oznámení

Úvodník... Zavři oči a ... Slon zmizí

Když si v těchto dnech pustíte televizi, internet, rádio, prostě cokoliv, všude najdete KORONAVIRUS. Veliký a vypasený. Z médií zmizela, jako když mávne proutkem, všechna dřív probíraná témata. Požáry v Austrálii, tání ledovců, globální oteplování, emise, mrtvice, infarkty, rakoviny. Chci tím říct, že koronavirus není jediné, co se ve světě děje, že to není to jediné, o čem máme mluvit a není to to jediné, na co máme myslet. Vzpomínám si na příběh,

když král, který rozhodoval o tom, zdali se jeho země zapojí do války, vyšel na zahradu, aby si věc v klidu promyslel. Byl tam zahradník, který stříhal růže. Král k němu přišel a zeptal se ho: „Kdybys věděl, že za týden zemřeš, co bys dělal?“ Zahradník vůbec nezaváhal: „Nic bych neměnil, dělal bych to, co dosud.“ To mě oslovilo. Když člověk jde správným směrem, nepotřebuje zmatkovat a zachraňovat něco na poslední chvíli. Jak se říká, pozdě bycha honit. Nevím, jak a do jaké míry se cítíte být ohroženi na životě a zdraví a nebo finančně. Tento bubák tu opravdu je. Ale perspektiva světa se vlastně vůbec nezměnila. Svět žádnou perspektivu nemá, pouze tu dočasnou. Vše, co je na světě, je dočasné. Jak říká Písmo: „Viditelné je dočasné, neviditelné věčné.“ V Petrově epištole je psáno: Neboť všichni lidé jsou jako tráva. Uschne tráva, květ její spadne, ale slovo Páně zůstává na věky. To je to slovo, které vám bylo zvěstováno.

Svět pak hyne i žádost jeho, ale kdo by činil Boží vůli, trvá na věky.

Tohle, to je to hlavní. Teď to může člověku zastínit koribundus, dřív mu to mohlo zastínit honění se za majetkem, zábavou, či čímkoliv jiným. Zavřít oči před reálnou situací není rozumné, ale dětské. Je to tady, je to skutečnost, ale není to všechno, co jest.

Náš cíl zůstává stejný, Boží přikázání se nemění. Zaslíbení i odplata za hřích platí stejně dál.

V každé době platilo, že kdo chodívá s moudrými, stane se moudrým, kdežto tomu, kdo se přátelí s hlupáky, se povede zle.

Petr Rýgl

Jednou ráno

Ještě v pyžamu, ploužím se do kuchyně uvařit si čaj. Ze zvyku zapínám rádio – český rozhlas 2. Zrovna běží zprávy. Nic potěšujícího. Množství informací o průběhu pandemie, co se smí a co už ne, propad ekonomiky, počty nakažených. S hrnkem čaje zamířím raději do pracovny – podívat se do pošty. Jenomže v počítači musím otevřít seznam.cz a tam se to na mě vysype 2x koncentrovanější. Novinky úplně nejnovější. A tak raději беру hrnek a mířím za rodinou do obýváku. Tam zrovna běží televize, zpravodajství ČT 24. Stejně děsivé zprávy, tentokrát i s obrazem. Rozhovory, grafy, varování, prognózy, situace ve světě... Dopíjím čaj a mířím k Jirkovi, zaujatě tam něco čte v počítači. Koukám mu přes rameno – hm, facebook; i tam se přetřásá téma pandemie ze všech stran a úhlů. Cítím, že je toho na mě nějak moc. A to je teprve poránu, mám za sebou slabou půlhodinku z nového dne. Informace víří jako smršť. Najednou, jak Jirka roluje, zahlédnu v proužku facebooku nějaký obrázek s kratičkým textem. Je to sice anglicky, ale vypadá to jako žalm. Je to žalm! Žalm 46,2. Příspěvek od Roye. Odcházím do ticha ložnice, abych si přečetla nejdůležitější zprávu dnešního dne.

Jednou večer

Nedostatkové zboží v době celosvětové pandemie.

I mně už dochází.

Příděl na dnešek je vyčerpán, stejně jako já.

Na zítřka nezbývá nic.

Sklad je prázdný.

Potřebuju speciální dodávku s expresním dodáním.

Už je dost pozdě, ale

naštěstí mám číslo přímo na šéfa krizového štábu.

Ujistil mě, že mu můžu volat kdykoliv, protože oni tam nespí.

„Haló? To jsem já. Díky, že máš na mě čas.

Nutně potřebuju příděl pokoje, Pane. Víš, ten tvůj, ne ten z tohohle světa.

Potřebuju ho pro sebe, ale taky abych mohla rozdávat...

Díky!“

Usínám se sluchátkem na uchu.

Sklady už se plní.

Ellen K.

Narcisový princip

Už několikrát mi dcera volala a přesvědčovala mě: „Mami, musíš se přijet podívat na narcisy dřív, než odkvetou.“ Chtěla jsem, ale byly to dvě hodiny jízdy autem. „Přijedu příští úterý.“ slíbila jsem, když mi zavolala potřetí.

Příští úterý bylo chladné a deštivé, ale dala jsem slovo a tak jsem jela. Když jsem konečně dorazila do Carolynina domu, objala a pozdravila se s vnoučaty, řekla jsem jí „Zapomeň na narcisy, Carolyn!“

„Není vidět na cestu, je mlha a zataženo a nic na světě, kromě toho, že jsem chtěla vidět tebe a děti, by mě nepřinutilo ujet ani centimetr navíc.“ Moje dcera se klidně usmála a řekla: „V tomhle počasí jezdíme pořád, mami.“ „No, mě nedostaneš zpátky na silnici, dokud se to nevybere a pak zamířím rovnou domů!“ Ujistila jsem ji.

„Doufala jsem, že mě vezmeš do servisu pro auto.“ „Jak je to daleko?“ „Jen pár bloků.“ řekla Carolyn. „Budu řídit, jsem tu zvyklá.“ Po několika minutách jízdy jsem se musela zeptat: „Kam jedeme? Tudy se nejede do servisu!“

„Jedeme do servisu oklikou,“ usmála se Carolyn, „kolem narcisů.“ „Carolyn,“ řekla jsem striktně, „prosím, otoč to.“ „To je v pohodě, mami, slibuju. Nikdy by sis neodpustila, že jsi o tohle přišla.“

Asi po dvaceti minutách jsme zahnuli do malé, šterkové uličky a před námi se objevil malý kostelík. Na vzdálenější zdi kostela visela cedule, na které bylo napsáno „Narcisová zahrada.“ Vystoupili jsme z auta, každá jsme vzala za ruku jedno dítě a následovali jsme Carolyn po cestě. Když jsme zahnuli za roh, podívala jsem se nahoru a zalapala jsem po dechu. Předě mnou se rozprostírala nádherná podívaná. Vypadalo to, jako by někdo vzal ohromný hrnec zlata a polil jím vršek hory a stráně pod ním. Květiny byly vysázeny ve velkolepých, vířivých vzorech, tmavě oranžové, bílé a mnoho odstínů žluté.

Každá barevná odrůda byla vysázena ve skupině a vypadala jako samostatná vlna v květinové záplavě. 5 akrů osázených květinami.

„Kdo si s tímhle dal tu práci?“ ptala jsem se Carolyn.

„Jedna žena,“ řekla Carolyn, „patří jí ten pozemek. To je její domek“ Carolyn ukázala směrem k dobře udržovanému, dřevěnému stavení s šikmou střechou, které uprostřed té nádhery vypadalo malé a skromné. Na zápraží jsme si všimly cedule. Byla nadepsána „Odpovědi na otázky, které vím, že byste chtěli znát“.

První odpověď byla prostá. Bylo tam napsáno: „50 000 cibulí“. Druhá odpověď byla: „Jedna po druhé, jednou ženou. Dvě ruce, dvě nohy a velmi malý mozek.“ Třetí odpověď byla: „Začala jsem v roce 1958.“

Tady to bylo, narcisový princip. Ten moment pro mě znamenal zážitek, který změnil můj život.

Přemýšlela jsem o této ženě, se kterou jsem se nikdy nesešla, která před více než čtyřiceti lety začala cibulku po cibulce uskutečňovat svou vizi krásy a radosti na obyčejném vršku hory. Sazení jedné cibulky za druhou, rok za rokem, změnilo svět. Tato neznámá žena navždy změnila kousek země, na kterém žila. Princip narcisové zahrady nám něco ukazuje. Učit se jít dopředu k cíli a touhám krok za krokem – často je to jeden dětský krůček za druhým – učit se dělat to s láskou a využít běhu času. Když znásobíme malé chvílky malým přídavkem denního úsilí, tak zjistíme, že můžeme dosáhnout nádherných věcí. Můžeme změnit svět.

OZNÁMENÍ..

SHROMÁŽDĚNÍ

Kvůli opatřením vlády bylo shromáždění spolu se skupinkami do odvolání zrušeno.

SKUPINKY

ve středu vám dorazí odkaz na skupinku

KÁZÁNÍ

v sobotu večer vám dorazí odkaz na kázání

POČET ČLENŮ

39 dospělých

6 nezletilých

11 dětí

VELIKONOCE

Žel po letech musíme zrušit i velikonoční slavnost

KONTAKTY

Křesťanské společenství Jičín

webové stránky: www.ksj.cz

<https://www.facebook.com/ksjicin>

měsíčník Jičínská vinice;

vinice@ksj.cz

NAROZENINY

5.4. Klára K. | 6.4. Tadeáš Č. | 8.4. Anežka

R. | 21.4. Daniel R.

